

**SPRAWOZDANIE
ZARZĄDU Z DZIAŁALNOŚCI
GRUPY KAPITAŁOWEJ DROP
ZA OKRES 01.01.2019 – 30.06.2019**

(wszystkie kwoty podane są w tys. złotych o ile nie podano inaczej)

Wybrane dane finansowe

Wyszczególnienie	01.01.2019 - 30.06.2019		01.01.2018 - 30.06.2018	
	PLN	EUR	PLN	EUR
RACHUNEK ZYSKÓW I STRAT				
Przychody netto ze sprzedaży produktów, towarów i materiałów	17	4	0	0
Koszt własny sprzedaży	0	0	0	0
Zysk (strata) na działalności operacyjnej	-20 860	-4 865	230	54
Zysk (strata) brutto	-30 672	-7 153	-95	-23
Zysk (strata) netto	-30 672	-7 153	-64	-15
Średnia liczba akcji w sztukach	5 287 703	5 287 703	5 287 703	5 287 703
Zysk (strata) netto na akcję zwykłą (zł/euro)	-5,80	-1,35	-0,01	0,00

	30.06.2019		31.12.2018	
BILANS				
Aktywa trwałe	191	45	158	37
Aktywa obrotowe	2 761	649	3 009	700
Kapitał własny	-33 730	-7 933	-3 058	-711
Zobowiązania długoterminowe	18	4	17	4
Liczba akcji w sztukach	5 287 703	5 287 703	5 287 703	5 287 703
Zobowiązania krótkoterminowe	36 664	8 623	6 207	1 443
Wartość księgowa na akcję (zł/euro)	-6,38	-1,50	-0,58	-0,13

	01.01.2019 - 30.06.2019		01.01.2018 - 30.06.2018	
RACHUNEK PRZEPŁYWÓW PIENIĘŻNYCH				
Przepływy pieniężne netto z działalności operacyjnej	-196	-46	167	39
Przepływy pieniężne netto z działalności inwestycyjnej	0	0	0	0
Przepływy pieniężne netto z działalności finansowej	-46	-11	-7	-2

Okres obrotowy	Średni kurs w okresie ¹	Kurs na ostatni dzień okresu
01.01 – 30.06.2019	4,2880	4,2520
01.01 – 31.12.2018	4,2669	4,3000
01.01 – 30.06.2018	4,2312	4,3616

Informacje ogólne o DROP S.A.

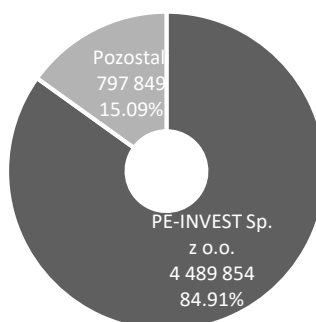
Siedziba:	Warszawa
Forma prawna:	Spółka akcyjna
Przepisy prawa, na podstawie których i zgodnie z którymi działa DROP S.A.:	DROP S.A. została utworzona i działa na podstawie przepisów prawa polskiego. Spółka została utworzona na podstawie przepisów Kodeksu Handlowego i działa zgodnie z regulacją Kodeksu Spółek Handlowych. DROP S.A. jako spółka publiczna działa na podstawie regulacji dotyczących funkcjonowania rynku kapitałowego
Kraj:	Polska
Adres:	ul. Syta 114Z/1 02-987 Warszawa
Telefon:	+48 (22) 885-14-21
Fax:	+48 (22) 885-14-22
Pocztą elektroniczną:	drop@drop-sa.pl
Strona internetowa:	www.drop-sa.pl

Spółka została wpisana do rejestru handlowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy, Wydział XVI Gospodarczy Rejestrowy w dniu 16 listopada 2000 r. pod numerem RHB 62794 jako DROP Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie. W dniu 16 kwietnia 2004 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy, XIX Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego, Spółka została wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, pod numerem KRS 0000203813 jako DROP Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie. W dniu 29 grudnia 2000 r. Drugi Urząd Skarbowy dla Warszawy Śródmieścia podjął decyzję w sprawie nadania numeru identyfikacji podatkowej, Spółce został nadany następujący Numer Identyfikacji Podatkowej: NIP 526-24-99-339. W dniu 22 listopada 2000 r. został nadany numer identyfikacyjny REGON przez Główny Urząd Statystyczny w Warszawie. Krajowy Rejestr Urzędowy Podmiotów Gospodarki Narodowej przy Głównym Urzędzie Statystycznym w Warszawie nadał następujący numer REGON 016896001. W dniu 6 lipca 2007 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy, XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego, zarejestrowane zostało przekształcenie Spółki w spółkę akcyjną i została ona wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, pod numerem KRS 284461 jako DROP Spółka Akcyjna.

Akcjonariusze na dzień 30 czerwca 2019 r.

Akcjonariusz	Liczba akcji	% udział w strukturze akcjonariatu	% udział w liczbie głosów na Walnym Zgromadzeniu
PE-INVEST Sp. z o.o.	4 489 854	84,91%	84,91%
Pozostali	797 849	15,09%	15,09%
Razem	5 287 703	100,00%	100,00%

Struktura akcjonariatu DROP S.A.

Zarząd:

Zbigniew Chwedoruk – Prezes Zarządu DROP S.A. (do 4 lutego 2019 r.)

Marek Suchowolec – Członek Rady Nadzorczej delegowany do pełnienia czynności Członka Zarządu (od 4 lutego 2019 r.)

Rada Nadzorcza

Marek Suchowolec – Przewodniczący Rady Nadzorczej

Karol Suchowolec – Wiceprzewodniczący Rady Nadzorczej

Magdalena Katner – Członek Rady Nadzorczej

Cezary Kruk – Członek Rady Nadzorczej

Maciej Matusiak – Członek Rady Nadzorczej

Główne obszary działalności Grupy Kapitałowej DROP

Głównym obszarem działalności Grupy Kapitałowej DROP do końca 2016 roku był hurtowy handel odpadami, a w szczególności hurtowy handel odpadami metali nieżelaznych. Od początku 2017 r. Grupa Kapitałowa DROP nie prowadzi działalności gospodarczej w zakresie recyklingu metali nieżelaznych.

Opis organizacji Grupy Kapitałowej DROP S.A.

Strukturę Grupy oraz udział Spółki w kapitale podstawowym podmiotów należących do Grupy na dzień 30 czerwca 2019 r. prezentuje poniższa tabela:

Podmiot	Państwo rejestracji	Kapitał zakładowy w zł	Udział jednostki dominującej w kapitale zakładowym	Udział jednostki dominującej w prawach głosu	Przedmiot działalności	Informacja dodatkowa
DROP Organizacja Odzysku Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego Spółka Akcyjna w likwidacji	Polska	5 000 000	100%	100%	Spółka działa na podstawie ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, która nakłada na każdego wprowadzającego tj. producenta, importera i wewnątrzwspólnotowego nabywcę sprzęt elektrycznego i elektronicznego obowiązek	Działalność zawieszona od dnia 01.10.2016 do 22.10. 2018 Działalność ponownie zawieszona z dniem 24.10. 2018
DROP Organizacja Odzysku Spółka Akcyjna w likwidacji	Polska	1 000 000	100%	100%	Spółka działa na podstawie ustawy z dnia 11 maja 2001 (Dz.U.Nr 63,poz. 639, 638) dotyczącej przedsiębiorców wprowadzających na polski rynek produkty w opakowaniach	Działalność zawieszona od dnia 01.10.2016 do 22.10. 2018 Działalność ponownie zawieszona z dniem 24.10. 2018
DROP Sp. z o.o.	Polska	500 000	100%	100%	Działalność związana z obrotem surowcami wtórnymi	Działalność zawieszona od dnia 01.02.2017 do 21.01. 2019 Działalność ponownie zawieszona z dniem 23.01. 2019
DROP Finance Sp. z o.o. w likwidacji	Polska	1 000 000	100%	100%	Działalność finansowa	Działalność zawieszona od dnia 01.12.2017 do 26.12. 2017 Działalność ponownie zawieszona z dniem

						28.12. 2017
DCA Metal s.r.o.	Republika Czeska	200 000 CZK (30 280 PLN)	100%	100%	Działalność związana z obrotem surowcami wtórnymi na terenie Europy	

W dniu 25 lipca 2019 r. DROP Organizacja Odzysku Spółka Akcyjna w likwidacji złożyła do sądu wniosek o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku.

Skutki zmian w strukturze jednostki gospodarczej

W okresie sprawozdawczym nie nastąpiły istotne zmiany w strukturze jednostki.

Stanowisko Zarządu odnośnie realizacji prognozy wyników za 2019 r.

Zarząd DROP S.A. nie publikował prognoz dotyczących wyników za 2019 r.

Informacje o akcjonariuszach posiadających co najmniej 5% głosów na Walnym Zgromadzeniu DROP S.A. wraz ze zmianami w strukturze własności znacznych pakietów akcji DROP S.A. o okresie od poprzedniego raportu okresowego

Akcjonariusze na dzień 15 maja 2019 r. (dzień publikacji raportu za I kwartał 2019 r.)

Akcjonariusz	Liczba akcji	% udział w strukturze akcjonariatu	% udział w liczbie głosów na Walnym Zgromadzeniu
PE-INVEST Sp. z o.o.	4 489 854	84,91%	84,91%
Pozostali	797 849	15,09%	15,09%
Razem	5 287 703	100,00%	100,00%

Akcjonariusze na dzień 20 września 2019 r. (dzień przekazania raportu okresowego za I półrocze 2019 r.)

Akcjonariusz	Liczba akcji	% udział w strukturze akcjonariatu	% udział w liczbie głosów na Walnym Zgromadzeniu
PE-INVEST Sp. z o.o.	4 489 854	84,91%	84,91%
Pozostali	797 849	15,09%	15,09%
Razem	5 287 703	100,00%	100,00%

Zestawienie stanu posiadania akcji emitenta przez osoby zarządzające i nadzorujące

Stan posiadanych akcji DROP S.A. przez Członków Zarządu oraz Rady Nadzorczej na dzień 20 września 2019 r.

Zarząd	Ilość akcji w posiadaniu na dzień przekazania raportu za I kwartał 2019 r. (15.05.2019)	Ilość akcji w posiadaniu na dzień przekazania raportu za I półrocze 2019 r. (20.09.2019)	Zmiana stanu
Marek Suchowolec	2 600	2 600	-

Rada Nadzorcza	Ilość akcji w posiadaniu na dzień przekazania raportu za I kwartał 2019 r. (15.05.2019)	Ilość akcji w posiadaniu na dzień przekazania raportu za I półrocze 2019 r. (20.09.2019)	Zmiana stanu
Marek Suchowolec	2 600	2 600	-
Karol Suchowolec	20 000	20 000	-
Magdalena Katner	-	-	-
Cezary Kruk	-	-	-
Maciej Matusiak	-	-	-

Postępowania toczące się przed sądem, organem właściwym dla postępowania arbitrażowego lub organem administracji publicznej**Postępowanie kontrolne w zakresie podatku od towarów i usług za 2005 r.**

19 września 2008 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie wszczął w DROP S.A. postępowanie kontrolne za lata 2005-2007r. 28 września 2010 roku Dyrektor Kontroli Skarbowej w Warszawie wydał decyzję nr UKS1491/W3U1/42/27/08/140/025 kwestionującą rzeczywistość dostaw złomu do DROP Sp. z o.o. (poprzednik prawny DROP S.A.) przez przedsiębiorstwo WTÓR-MET Lech W. Kwota podatku VAT do zapłacenia wynikająca z decyzji wynosiła 361 549.35 złotych plus odsetki od zaległości podatkowych.

7 grudnia 2010 roku Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie utrzymał decyzję Dyrektora UKS w Warszawie w uzasadnieniu stwierdzając m.in., że:

„Wskazać bowiem należy na okoliczność, iż swoistą specyfiką branży obrotu złomem jest funkcjonowanie ogromnej ilości firm, które jedynie firmują obrót tym towarami, podczas gdy źródło jego pochodzenia jest nieujawnione (co jest faktem notoryjnym).”

Spółka DROP S.A. zaskarżyła decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. 4 lipca 2011 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę DROP S.A. ([III SA/Wa 465/11](#)). 18 grudnia 2012 roku NSA uchylił zaskarżony wyrok i przekazał do ponownego rozpatrzenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie ([I FSK 1694/11](#)). W uzasadnieniu Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził między innymi:

„5.5. Przystąpienie Polski z dniem 1 maja 2004 r. do Unii Europejskiej w oparciu o Traktat Akcesyjny z dnia 16 kwietnia 2003 r. spowodowało konieczność dostosowania systemu prawa podatkowego do rozwiązań wspólnotowych. W szczególności dotyczyło to podatków pośrednich, jakim jest między innymi podatek od towarów i usług.”

21 maja 2013 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił zaskarżoną decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 7 grudnia 2010 r. ([III SA/Wa 675/13](#)). W uzasadnieniu Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, że:

„W tym stanie rzeczy, wobec stwierdzenia naruszenia prawa procesowego - dotyczącego braku oceny działania Skarżącej, a także braku odniesienia się do jej argumentacji w zakresie należytej staranności w kontaktach handlowych z jej kontrahentem - które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) p.p.s.a., oraz naruszenia prawa materialnego w postaci nie uwzględnienia prounijnej wykładni przepisów art. 86 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 lit. a) oraz art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. u.p.t.u., Sąd uchylił zaskarżoną decyzję.”

28 października 2013 r. Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie uchylił decyzję Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie z 28 września 2010 r.

W ocenie Dyrektora Urzędu Kontroli potencjalne zobowiązanie podatkowe za 2005 rok nie uległo przedawnieniu, ponieważ rzekomo zostało wszczęte postępowanie w sprawie popełnienia przestępstwa skarbowego o czym Spółka została poinformowana w arkuszu odwoławczym od decyzji z 28 września 2010 r. z 26 października 2010 r. 3 czerwca 2014 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie ponownie wydał decyzję za 2005 r. w której zakwestionował odliczenie podatku VAT wynikające z dostaw przedsiębiorstwa WTÓR-MET Lech W. Argumentacja w decyzji z 3 czerwca 2014 r. powiela argumentację z decyzji z 28 września 2010 r.

W dniu 16 września 2014 r. Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie utrzymał decyzję Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie z dnia 3 czerwca 2014 r. W uzasadnieniu decyzji Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie stwierdził między innymi, że:

„Należy bowiem wskazać, iż wbrew stanowisku Strony, wiedza o funkcjonowaniu przestępczości zorganizowanej w obrocie złomem i wykorzystywania tej branży do tzw. „prania pieniędzy” była powszechna już w 2005 r. Organ odwoławczy stoi na stanowisku, iż organ pierwszej instancji przytoczył jedynie przykładowe artykuły znalezione w Internecie świadczące o tym, że problem istniał już w 2005 r. Warto zauważyć, że świadczy o tym szereg innych dokumentów i artykułów prasowych, np. Informacja Generalnego Inspektora Informacji Finansowej „o realizacji ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu” z marca 2006 r., a dotycząca postępowań prowadzonych w 2005 r.”

Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie w uzasadnieniu popełnił podstawowy błąd rozumowania. Decyzja dotyczyła 2005 r., a przywołany przez Dyrektora raport Generalnego Inspektora Informacji Finansowej opublikowany został w marcu 2006 r., czyli kilka miesięcy po dostawie towaru przez kwestionowanego dostawcę. W przywołanym raporcie odnośnie złomu stwierdzono, że:

„Wyniki prowadzonych postępowań analitycznych dot. transakcji obrotu złomem oraz surowcami wtórnymi wskazują na zjawisko tworzenia, podobnych do paliwowych, sieci podmiotów w celu przekazywania środków finansowych zakończonego wypłatą gotówki. Do typowych zjawisk należały:

- powstawanie przedsiębiorstw symulujących, których jedynym zadaniem jest zarejestrowanie działalności i otworenie rachunku w jednym lub kilku bankach,
- osiąganie natychmiast po uruchomieniu firmy wysokich obrotów, przy bardzo niskich dochodach,
- krótki czas funkcjonowania ww. podmiotów,
- rekrutowanie właścicieli ww. podmiotów spośród ludzi o niskich dochodach lub bezrobotnych,
- wypłacanie środków natychmiast po ich wpłynięciu do banku,

Zasady działania podobne jak w przypadku podmiotów ze spraw paliwowych. Rachunki spełniają rolę rachunków rozdzielczych/docelowych, figuranci – poprzez wypłatę gotówki – stanowią element kończący transfer środków. W 2005 r. GIIF skierował do Prokuratury 19 zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy w sprawach złomowych.”

Z informacji z marca 2006 r. wynika jedynie, że Generalny Inspektor Informacji Finansowej skierował 19 zawiadomień do prokuratury. W tym miejscu warto zaznaczyć, że w 2005 r. działało w Polsce prawdopodobnie ponad 6 000 podmiotów dokonujących obrotu złomem, więc zawiadomienie dotyczyło 0.3% funkcjonujących przedsiębiorstw.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie postanowieniem z 3 marca 2015 r. odrzucił złożoną przez Spółkę skargę, „jako wniesioną w jednodniowym uchybieniu terminu”. Spółka wniosła wniosek do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie o przywrócenie terminu do wniesienia skargi w sprawie za 2005 r. W dniu 21 stycznia 2016 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny postanowił odmówić przywrócenia terminu do wniesienia skargi (III SA/Wa 3826/14). Spółka wniosła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego. W dniu 25 maja 2016 r. Naczelny Sąd Administracyjny wydał postanowienie, w którym oddalił zażalenie Spółki (I FZ 88/16). Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w związku wnioskiem Spółki postanowieniem z 14 kwietnia 2017 r. postanowił wstrzymać wykonanie decyzji za 2005 r.

W dniu 11 stycznia 2016 r. DROP S.A., w związku z wystąpieniem przesłanki określonej w art. 240 § 1 pkt 11) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa tj. wydaniem przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości (dalej „TS UE”) orzeczenia mającego wpływ na treść wydanej Spółce decyzji wymiarowej niniejszym, na zasadzie art. 241 § 2 pkt 2) w zw. z art. 244 § 1 oraz art. 245 § 1 pkt 1) o.p., wniosła o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją wymiarową za poszczególne miesiące 2005 r. Organy obu Instancji po wznowieniu postępowania odmówiły uchylenia decyzji wymiarowej za 2005 r. Spółka zaskarżyła decyzję Organów do WSA w Warszawie (sprawa zawisła pod sygn. akt: III SA/Wa 3650/16), wykonalnie zaskarżonej decyzji zostało w międzyczasie wstrzymane, zaś Sąd wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2017, oddalił Skargę DROP S.A. Spółka niezgodziła się z rzeczoną rozstrzygnięciem i wniosła skargę kasacyjną do NSA. Sprawa oczekuje na wyznaczenie terminu. Niezależnie od powyższego pismem z dnia 30 sierpnia 2016 r. DROP S.A. wniosła o stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji wymiarowej za 2005 r., z powodu wydania obu w/w decyzji z rażącym naruszeniem prawa. Organy obu Instancji odmówiły stwierdzenia nieważności decyzji wymiarowej za 2005 r. – sprawa zawisła przed WSA w Warszawie pod sygn. III SA/Wa 1051/17. Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2018 r. Sąd oddalił skargę DROP. Spółka nie zgadza się z rzeczoną rozstrzygnięciem i w ustawowym terminie (2 maja 2018 r.) wniosła skargę kasacyjną do NSA. Sprawa oczekuje na wyznaczenie terminu.

Egzekucja w/w należności za 2005 r. nie była i nie jest prowadzona z uwagi na:

- wydanie w dniu 18 stycznia 2017 r. przez Naczelnika Urzędu Skarbowego Warszawa - Ursynów decyzji w sprawie zmiany decyzji z dnia 20.07.2016r. nr 1438-SW-1.4323.71.2016.MS.287.17 poprzez odroczenie terminu zapłaty zaległości podatkowych w podatku od towarów i usług za poszczególne miesiące 2005r. w do dnia 31.03.2017r, a następnie,
- wydanie przez WSA w Warszawie, postanowienia z dnia 14 kwietnia 2017 r., sygn. akt: III SA/Wa 3650/16 tj. w postępowaniu wznowieniowym wstrzymującego wykonanie Decyzji wymiarowej za 2005 r.

Ostatecznie egzekucja w przedmiotowej sprawie została umorzona jako bezskuteczna postanowieniem Naczelnika Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego z dnia 27 czerwca 2019 r.

Postępowanie kontrolne w zakresie podatku od towarów i usług za 2006 r.

19 września 2008 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie wszczął postępowanie kontrolne za lata 2005-2007 r. 28 sierpnia 2012 roku Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie wydał decyzję za 2006 rok, w której zakwestionował dostawę towaru od pięciu dostawców. Na podstawie art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a) ustawy o podatku od towarów i usług Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie zakwestionował tym samym odliczenie podatku od towarów i usług na kwotę 1 733 806.31 złotych. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej zarzucił, że Spółka nie dochowała należytej staranności. Spółka wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

24 września 2013 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił zaskarżoną przez Spółkę decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie, określającej zobowiązanie podatkowe Spółki za rok 2006 w podatku od towarów i usług

("VAT") w wysokości 1 733 806 zł plus odsetki od zaległości podatkowych ([III SA/Wa 492/13](#)). Sąd w uzasadnieniu między innymi stwierdził, że:

“raz jeszcze należy odwołać się do stanowiska TSUE, wedle którego organy nie mogą generalnie wymagać, by podatnik badał, czy wystawca faktury jest podatnikiem, czy wywiązuje się obowiązku składania deklaracji i zapłaty podatku VAT. Dopiero, gdy zaistnieją obiektywne przesłanki, by podejrzewać nieprawidłowości lub naruszenie prawa, przezorny przedsiębiorca powinien zasięgnąć informacji na temat podmiotu, u którego zamierza nabyć towaru lub usługi. Dyrektor Izby Skarbowej dowodził, że działalność Spółki na rynku obarczonego dużym ryzykiem występowania przestępstw podatkowych, wyczerpuje przesłanki działania w okolicznościach wspomnianych "podejrzeń". Nasuwa się jednak pytanie, czy owa świadomość, która dziś ma charakter powszechny, co do tego, że obrót złodem narażony jest na nadużycia i oszustwa ze strony kontrahentów, była równie silna w 2006 roku. Dopiero w chwili obecnej, z perspektywy czasu jest wiadomym, że rynek ten jest szczególnie narażony na występowanie "szarej strefy". W takiej sytuacji – jak wskazał TSUE - wymagana jest szczególna staranność nie tylko ze strony podatników uczestniczących w takim obrocie, ale także organów podatkowych. Znaczącym jest że organy kontrolne i podatkowe, których obowiązkiem jest dokonywanie niezbędnych kontroli celem wykrycia nieprawidłowości i naruszeń w podatku VAT i które posiadają wszelkie narzędzia, aby sprawnie i efektywnie wykonywać powierzone im zadania, nieprawidłowości u kontrahentów Drop stwierdziły dopiero po latach, wydając decyzje podatkowe w latach 2010-2012.”

W dniu 21 stycznia 2015 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie po ponad sześciu latach od wszczęcia kontroli wydał ponownie decyzję za 2006 r. Spółka odwołała się od decyzji za 2006 r. W związku z tym, że decyzja do Spółki dostarczona została z opóźnieniem, Spółka złożyła wniosek o przywrócenie terminu. W dniu 12 lipca 2016 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę Spółki w przedmiocie przywrócenia terminu do wniesienia odwołania ([III SA/Wa 2065/15](#)). W dniu 12 lipca 2016 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę Spółki w przedmiocie stwierdzenia uchybienia terminowi do wniesienia odwołania ([III SA/Wa 2064/15](#)). Spółka złożyła na powyższe wyroki skargi kasacyjne do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

11 stycznia 2016 r. DROP S.A. zwróciła się do Dyrektora UKS w Warszawie z wnioskiem o wznowienie postępowania zakończonego decyzją DUKS w Warszawie z dnia 21 stycznia 2015 r., (Nr UKS1491/W3U1/42/28/08/534/025) określającą kwotę zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za poszczególne miesiące 2006 r. - w związku z wystąpieniem przesłanki określonej w art. 240 § 1 pkt 11) o.p. tj. wydaniem przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości orzeczenia mającego wpływ na treść wydanej Spółce decyzji wymiarowej. Organy skarbowe odmówiły uchylenia decyzji wymiarowej po wznowieniu postępowania. Spółka zaskarżyła decyzję Organów do WSA w Warszawie (sprawa zawisła pod sygn. akt: III SA/Wa 3191/16, zaś Sąd postanowieniem z dnia 13.12.2016 r., wstrzymał wykonanie Decyzji z 21.01.20015r., Nr UKS1491/W3U1/42/28/08/534/025. Wyrokiem z dnia 5 października 2017 r., sygn. akt: III SA/Wa 3191/16 WSA w Warszawie oddalił Skargę DROP S.A. Spółka nie zgodziła się z rzeczonym rozstrzygnięciem i złożyła skargę kasacyjną do NSA. Sprawa oczekuje na wyznaczenie terminu. Jednocześnie Spółka wszczęła postępowanie nadzwyczajne za w/w okres wnioskując o stwierdzenie nieważności Decyzji Dyrektora UKS w Warszawie z dnia 21 stycznia 2015 r., dot. rozliczeń Spółki DROP S.A. w podatku od towarów i usług za poszczególne miesiące 2006 r. Sprawa oczekuje na rozpoznanie przez Organ podatkowy.

Egzekucja w przedmiotowej sprawie została umorzona jako bezskuteczna postanowieniem Naczelnika Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego z dnia 27 czerwca 2019 r.

Postępowanie kontrolne w zakresie podatku od towarów i usług za 2007 r.

19 września 2008 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie wszczął postępowanie kontrolne za lata 2005-2007 r. 26 lutego 2015 r. (po ponad sześciu latach od wszczęcia postępowania kontrolnego) Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie wydał decyzję za styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, październik, listopad i grudzień 2007 r., w której zakwestionował dostawę towaru od ośmiu dostawców. Na podstawie art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a) ustawy o podatku od towarów i usług Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie zakwestionował tym samym odliczenie podatku od towarów i usług na kwotę 6 624 886. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej zarzucił,

że Spółka jakoby nie dochowała należytej staranności. Spółka złożyła odwołanie do Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie. W dniu 10 czerwca 2015 r. Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie utrzymał w mocy decyzję z 26 lutego 2015 r. W uzasadnieniu decyzji Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie stwierdził między innymi:

„zdaniem Dyrektora Izby Skarbowej stwierdzić należy, że organ kontroli skarbowej zebrał obszerny i wystarczający materiał dowodowy, z którego treści w sposób jednoznaczny, niewątpliwy i dobitny wynika, iż w sprawie transakcji dokonywanych na rzecz Skarżącej przez ww. ośmiu kontrahentów zaistniał przypadek firmantwa, rozumianego w taki sposób, że faktury VAT wystawione przez wskazane na nich podmioty (firmantów) dotyczą w istocie rzeczywistego obrotu złomem, jednakże dokonanego na rzecz Skarżącej przez innych dostawców ukrywających się pod każdym z ośmiu wskazanych firmantów. Zatem w oparciu o zgromadzone dowody Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej słusznie zakwestionował prawo Spółki do odliczania podatku naliczonego w odniesieniu do transakcji sprzedaży/zakupu złomu, udokumentowanych przedmiotowymi fakturami VAT, gdyż nie odzwierciedlały one rzeczywistych zdarzeń gospodarczych w tym znaczeniu, że wystawcy zakwestionowanych faktur nie byli faktycznymi dostawcami towarów w nich wyszczególnionych.”

Powyższe stwierdzenie jest sprzeczne z wyrokami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a w szczególności z wyrokiem z 22 października 2015 r. w sprawie [C-277/14 PPUH Stehcamp sp.j. Florian Stefanek, Janina Stefanek, Jarosław Stefanek](#) przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Łodzi (wyrok omówiono poniżej).

Z treści uzasadnienia powyższego wynika jednoznacznie, że decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie podjęta została wbrew prawu obowiązującemu w krajach należących do Unii Europejskiej. Spółka złożyła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Spółka wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie o wstrzymanie decyzji za 2007 r. W dniu 16 września 2015 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie postanowił wstrzymać wykonanie decyzji. W dniu 28 października 2015 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny postanowił zawiesić postępowanie sądowe ([III SA/Wa 2212/15](#)) w związku z tym, że

„w przedmiotowej sprawie zaistniała przesłanka z art. 125 § 1 P.p.s.a., gdyż wskazany we wniosku przepis tj. art. 70 § 6 pkt 1 O.p., którego zgodność z Konstytucją RP poddana została kontroli Trybunału Konstytucyjnego, stanowił podstawę prawną wydanej w niniejszej sprawie decyzji. W tym stanie rzeczy Sąd, na podstawie art. 125 § 1 pkt 1 P.p.s.a., zawiesił postępowanie w niniejszej sprawie do czasu zakończenia postępowania toczącego się przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie o sygn. akt. K 31/14”

W dniu 17 października 2017 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny oddalił skargę Spółki na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 10 czerwca 2015 r. ([III SA/Wa 2212/15](#)). Spółka wniosła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego po otrzymaniu pisemnego uzasadnienia wyroku.

Postępowanie kontrolne w zakresie podatku od towarów i usług za 2009 i 2010 r.

12 stycznia 2011 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy wszczął postępowanie kontrolne w DROP S.A. za poszczególne miesiące 2009 i 2010 r.

12 czerwca 2013 r. Urząd Kontroli Skarbowej sporządził protokół z kontroli w DROP S.A. za poszczególne miesiące 2009 i 2010 r. W dniu 20 stycznia 2014 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy wydał decyzję w której orzekł kwotę zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za czerwiec 2010 r. w wysokości 2.347.732 złotych w związku z zarzucanym niedochowaniem należytej staranności w transakcjach z dostawcami. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy orzekł także kwotę zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za miesiące od lutego 2009 do maja 2010 oraz od lipca 2010 do listopada 2010 r. w wysokości 27.545.469 złotych w związku z zarzucanym niedochowaniem należytej staranności w transakcjach z dostawcami w tym okresie. W ocenie Spółki zarzuty niedochowania należytej staranności przez DROP S.A. w kontaktach z 31 dostawcami (lista kwestionowanych dostawców -raport bieżący 1/2014/3K) złomu w latach 2009 -2010

są bezpodstawne, ponieważ relacje handlowe (procedury przyjęcia towaru, płatności) z kwestionowanymi 31 dostawcami były takie same, jak w przypadku kilkuset innych (niekwestionowanych) dostawców z tego okresu. Pracownicy Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy prowadząc kontrole w DROP S.A. przez ponad 3 lata nie przeprowadzili podstawowego dowodu, czyli nie sprawdzili, czy transakcje z kwestionowanymi dostawcami "odbiegały od okoliczności lub warunków zwykle występujących w obrocie tymi towarami, w szczególności jeżeli cena za dostarczone podatnikowi towary była bez uzasadnienia ekonomicznego niższa od ich wartości rynkowej". Ceny nabycia towaru od 31 kwestionowanych przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy dostawców były takie same, jak ceny nabycia towaru od kilkuset dostawców niekwestionowanych.

Spółka złożyła odwołanie od decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy do Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie. 7 lipca Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie utrzymał decyzję Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy z 20 stycznia 2014 r. 22 sierpnia 2014 r. Spółka złożyła skargi na decyzje Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

W dniu 26 marca 2015 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2015 r. wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji w sprawie ze skargi Spółki na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 7 lipca 2014 r. w przedmiocie podatku od towarów i usług za czerwiec 2010 r. postanowił wstrzymać wykonanie zaskarżonej decyzji ([III SA/Wa 2937/14 - Postanowienie WSA w Warszawie](#)).

W dniu 16 czerwca 2015 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 r. wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji w sprawie ze skargi Spółki na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 7 lipca 2014 r. w przedmiocie podatku od towarów i usług za miesiące od lutego 2009 r. do maja 2010 r. oraz od lipca do listopada 2010 r. postanowił wstrzymać wykonanie zaskarżonej decyzji ([III SA/Wa 3010/2014 – Postanowienie WSA w Warszawie](#)).

W dniu 19 maja 2015 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę Spółki na decyzję Izby Skarbowej w Warszawie z 7 lipca 2014 r. dotyczącą czerwca 2010 r. - kwota kwestionowanego podatku VAT: 2 347 732 złotych ([III SA/Wa 2937/14](#)). Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie nie uwzględnił w wyroku dowodów korzystnych dla Spółki. Spółka w dniu 14 sierpnia 2015 r. złożyła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

W dniu 9 grudnia 2015 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę Spółki na decyzję Izby Skarbowej w Warszawie z 7 lipca 2014 r. dotyczącą podatku VAT za miesiące od lutego 2009 r. do maja 2010 r. oraz od lipca 2010 r. do listopada 2010 r. - kwota kwestionowanego podatku VAT: 27.545.469 złotych ([III SA/Wa 3010/14](#)). Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie nie uwzględnił w wyroku dowodów korzystnych dla Spółki. Spółka złożyła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

W dniu 28 września 2017 r. Naczelny Sąd Administracyjny uchylił zaskarżony przez Spółkę wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 19 maja 2015 roku w sprawie zobowiązań podatkowych Spółki za czerwiec 2010 roku w podatku od towarów i usług w wysokości 2 347 732 zł plus odsetki oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 9 grudnia 2015 roku w sprawie zobowiązań podatkowych Spółki za poszczególne miesiące 2009 i 2010 roku w podatku od towarów i usług w wysokości 27 545 469 zł plus odsetki ([I FSK 2005/15](#), [I FSK 933/16](#)). Naczelny Sąd Administracyjny przekazał sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie.

W dniu 21 lutego 2018 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę Spółki na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie za czerwiec 2010 r. ([III SA/Wa 4058/17](#)). Spółka złożyła ponownie skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

W dniu 14 maja 2018 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę Spółki na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie za okres od lutego 2009 r. do maja 2010 r. oraz od lipca do listopada 2010 r. ([III SA/Wa 4185/17](#)). Spółka złożyła ponownie skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

W dniu 13 marca 2019 r. Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną Spółki od wyroku z dnia 21 lutego 2018 r. ([I FSK 2301/18](#)).

W dniu 17 czerwca 2019 r. Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną Spółki od wyroku z dnia 14 maja 2018 r. (I FSK 2338/18).

Postępowanie kontrolne w zakresie podatku od towarów i usług w spółkach zależnych

W dniu 10 listopada 2011 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego Warszawa-Ursynów wszczął kontrolę podatkową w DROP Sp. z o.o. W dniu 28 października 2016 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego Warszawa – Ursynów wydał decyzję, w której zakwestionował odliczenie zapłaconego podatku VAT (2 271 134 złotych) od trzech dostawców w okresie styczeń-marzec 2011 r. Dwóch kwestionowanych dostawców dostarczało towar do DROP S.A. w 2010 r. Dostawy tychże dwóch dostawców nie zostały zakwestionowane przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy w decyzji z 20 stycznia 2014 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego Warszawa-Ursynów zakwestionował fakty dotyczące działań organów podatkowych w 2010 r. (wielokrotne przesłuchania kwestionowanego dostawcy przez organy podatkowe w tym pracowników Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy). W uzasadnieniu decyzji z 28 października 2016 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego Warszawa – Ursynów stwierdził także między innymi:

„W zakresie dochowania należytej staranności przez Spółkę podkreślenia wymaga, że DROP Sp. z o.o. prowadzi działalność w zakresie obrotu złomem, czyli branży, w której funkcjonuje bardzo dużo firm jedynie firmujących obrót złomem, gdy rzeczywiste źródło pochodzenia towaru jest inne. Spółka winna mieć zatem świadomość, że przy tego rodzaju działalności skorzystanie z prawa do odliczenia podatku naliczonego wymaga zachowania szczególnej ostrożności przy doborze kontrahentów i wnikliwego sprawdzenia rzetelności źródła dostawy towaru.”

oraz

„Wskazać należy, że ryzyko doboru kontrahentów zawsze ponosi podmiot prowadzący działalność gospodarczą, który powinien podjąć wszelkie niezbędne działania w celu wyeliminowania niebezpieczeństwa uczestniczenia w transakcjach z kontrahentami nieuczciwymi.”

Naczelnik Urzędu Skarbowego Warszawa-Ursynów w celu zakwestionowania możliwości odliczenia zapłaconego podatku VAT posłużył się błędem logicznym uogólnienia, który następująco został zdefiniowany już w połowie XIX wieku: „wzięto tu błędnie niepewną oznakę czy też niepewne dane za pewne; i wyprowadzono konkluzję ze skutku o jednej z jego możliwych przyczyn, podczas gdy są inne przyczyny, które by w równej mierze były zdolne ten skutek wywołać” (Mill, J.S., 1962, „System logiki dedukcyjnej i indukcyjnej” tom II, Państwowe Wydawnictwo Naukowe, s. 396). Naczelnik Urzędu Skarbowego Warszawa-Ursynów zarzuca spółce zależnej niedochowanie należytej staranności, ponieważ spółka zależna nie żądała od dostawców złomu przedstawienia pozwoleń na zbiórkę i transport odpadów. W związku z powyższym należy wskazać, że w czasie trzech przesłuchań jednego z kontrahentów przez organy podatkowe w 2010 r. i na początku stycznia 2011 r. nie padło pytanie o pozwolenia na zbieranie lub transport odpadów. Powyższy fakt w oczywisty sposób obala tezę postawioną przez organ podatkowy w październiku 2016 r. o powszechnej wiedzy dotyczącej nadużyć w obrocie złomem i w związku z tym kontroli pozwoleń na zbieranie i transport odpadów. Wszyscy trzech kwestionowani dostawcy dostarczali złom, także do wielu innych firm funkcjonujących w Polsce, w tym do spółek zależnych międzynarodowych koncernów. Naczelnik Urzędu Skarbowego Warszawa-Ursynów całkowicie pominął fakt funkcjonowania kwestionowanych dostawców przed kontrolowanym okresem. Naczelnik Urzędu Skarbowego Warszawa-Ursynów nie odniósł się także do faktu, że dwóch kwestionowanych dostawców dostarczało złom wiele miesięcy po wprowadzeniu mechanizmu odwrotnego obciążenia w dniu 1 kwietnia 2011 r..

Spółka zależna złożyła odwołanie od decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego Warszawa-Ursynów do Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie. Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie utrzymał w mocy wydane decyzje. Spółka złożyła skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

W dniu 29 stycznia 2018 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił zaskarżone decyzje Naczelnika Urzędu Skarbowego Warszawa-Ursynów oraz Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie. W uzasadnieniu wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził między innymi:

„Niewątpliwie nie można nałożyć na podatników generalnego obowiązku szerokiej weryfikacji informacji otrzymywanych od kontrahentów, w tym informacji zawartych w dokumentach założycielskich lub w dokumentach podatkowych. Nie można bowiem pominąć faktu, że nadrzędnym celem przedsiębiorcy jest prowadzenie działalności gospodarczej, a nie weryfikacja dokumentacji kontrahentów polegająca np. w wizycie w organie podatkowym właściwym dla kontrahenta, żądanie okazania przepływów finansowych na rachunku bankowym, przeprowadzanie wywiadu gospodarczego itp.

Zadanie stworzenia bezpieczeństwa obrotu gospodarczego spoczywa przede wszystkim na organach państwa, a nie na podatnikach. Można wymagać od podatnika pewnych działań podstawowych jak sprawdzenie statutu podatkowego kontrahenta poprzez okazanie dokumentów rejestracyjnych na potrzeby podatku od towarów i usług, ustalenia czy kontrahent jest właściwie zarejestrowanym przedsiębiorcą. Natomiast, aby wymagać od przedsiębiorcy (podatnika) podjęcia działań zasadniczo angażujących duże środki i czas, jak szerokie działania weryfikujące kontrahentów, to należy wykazać, że na podstawie obiektywnych przesłanek przedsiębiorca powinien podjąć wątpliwości co do rzetelności kontrahenta. Nie można bowiem zapominać, że każda transakcja gospodarcza opiera się na zaufaniu (rękojmi dobrej wiary). Działania kontrolne podjęte w stosunku do kontrahenta budzą również po jego stronie nieufność, a trudno budować relacje gospodarcze na nieufności.

Reasumując, można stawiać przed podatnikiem wyższe wymagania w zakresie weryfikacji kontrahentów, ale muszą one mieć charakter racjonalny i pod warunkiem, że podatnik może na podstawie obiektywnie istniejących przesłanek powziąć wątpliwości co do rzetelności kontrahenta.”

Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

W dniu 29 stycznia 2019 r. Naczelnik US warszawa Ursynów wydał wobec spółki DROP Organizacja Odzysku Spółka Akcyjna decyzję określającą Spółce kwotę zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za kwiecień 2011 r. w wysokości 34.773 zł; za maj 2011 r. w wysokości 18.263 zł; za czerwiec 2011 r. w wysokości 19.380 zł; za lipiec 2011 r. w wysokości 38.528 zł; za sierpień 2011 r. w wysokości 32.553 zł; za wrzesień 2011 r. w wysokości 12.123 zł; za październik 2011 r. w wysokości 49.793 zł; za listopad 2011 r. w wysokości 32.240 zł. Spółka dnia 15 lutego 2019 r. wniosła odwołanie od w/w decyzji, kwestionując jej ustalenia w całości. Decyzją Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie z dnia 28 czerwca 2019 r., zaskarżona decyzja Organu I Instancji została utrzymana w całości.

W dniu 8 lutego 2019 r. Naczelnik US warszawa Ursynów wydał wobec spółki DROP Organizacja Odzysku Spółka Akcyjna decyzję określającą spółce zależnej kwotę zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za kwiecień 2010 r. w wysokości 34.641 zł; za maj 2010 r. w wysokości 24.292 zł; za czerwiec 2010 r. w wysokości 22.458 zł; za lipiec 2010 r. w wysokości 30.984 zł; za sierpień 2010 r. w wysokości 8.837 zł; za wrzesień 2010 r. w wysokości 23.300 zł; za grudzień 2010 r. w wysokości 53.511 zł oraz kwotę nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy: za sierpień 2010 r. w wysokości 0 zł; za wrzesień 2010 r. w wysokości 0 zł; za październik 2010 r. w wysokości 11.458 zł; za listopad 2010 r. w wysokości 20.173 zł. Spółka DROP Organizacja Odzysku Spółka Akcyjna w dniu 28 lutego 2019 r. wniosła odwołanie od w/w decyzji, kwestionując jej ustalenia w całości. Sprawa oczekuje na rozstrzygnięcie przez organ II instancji.

DROP Organizacja Odzysku S.A. w likwidacji złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości likwidacyjnej.

Decyzje zabezpieczające potencjalne zaległości podatkowe z tytułu podatku od towarów i usług

20 października 2010 r. Naczelnik Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie na podstawie art. 33 § 1, art. 33 § 2 pkt. 2 art. 33 § 3, art. 33 § 4 pkt. 2 oraz art. 207 Ordynacji podatkowej postanowił zabezpieczyć na majątku DROP S.A. kwotę 2 223 739 złotych na przybliżone zobowiązania podatkowe DROP S.A. z tytułu podatku od towarów i usług za miesiąc maj 2010 r.

26 listopada 2010 r. Naczelnik Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie na podstawie art. 33 § 1, art. 33 § 2 pkt. 2 art. 33 § 3, art. 33 § 4 pkt.2 oraz art. 207 Ordynacji podatkowej na wniosek Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie postanowił zabezpieczyć na majątku DROP S.A. kwotę 3 661 643 złotych (2 447 667 należność główna + 1 183 976 odsetki) na przybliżone zobowiązania podatkowe DROP S.A. z tytułu podatku od towarów i usług za 2006 r.

7 grudnia 2010 r. Naczelnik Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie na podstawie art. 33 § 1, art. 33 § 2 pkt. 2 art. 33 § 3, art. 33 § 4 pkt.2 oraz art. 207 Ordynacji podatkowej na wniosek Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie postanowił zabezpieczyć na majątku DROP S.A. kwotę 6 178 581 złotych (4 365 914 należność główna + 1 812 667 odsetki) na przybliżone zobowiązania podatkowe DROP S.A. z tytułu podatku od towarów i usług za 2007 r.

28 grudnia 2010 r. DROP S.A. otrzymała zawiadomienie o zajęciu zabezpieczającym prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność z rachunku bankowego DROP S.A.. Zawiadomienie dotyczyło postanowienia z 20 października 2010 r. dotyczącego maja 2010 (2 223 739 zł) i roku 2007 (6 178 581 zł).

21 stycznia 2011 r. DROP S.A. otrzymała zawiadomienie o zajęciu zabezpieczającym prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność z rachunku bankowego DROP S.A.. Zawiadomienie dotyczyło kwestionowanych faktur za 2006 r.

31 stycznia 2011 r. Naczelnik Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie na podstawie art. 33 § 1, art. 33 § 2 pkt. 2 art. 33 § 3, art. 33 § 4 pkt.2 oraz art. 207 Ordynacji podatkowej postanowił zabezpieczyć na majątku DROP S.A. kwotę 4 430 573 złotych na przybliżone zobowiązania podatkowe DROP S.A. z tytułu podatku od towarów i usług za miesiąc grudzień 2009 r.

31 marca 2011 r. Naczelnik Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie na podstawie art. 33 § 1, art. 33 § 2 pkt. 2 art. 33 § 3, art. 33 § 4 pkt.2 oraz art. 207 Ordynacji podatkowej postanowił zabezpieczyć na majątku Spółki kwotę 9 503 618 złotych na przybliżone zobowiązania podatkowe Spółki z tytułu podatku od towarów i usług za luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad 2009 r. oraz styczeń, luty, marzec, kwiecień i sierpień 2010 r.

Do wszystkich decyzji zabezpieczających potencjalne zaległości podatkowe z tytułu VAT wydanych przez Naczelnika Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie spółka DROP S.A. złożyła odwołania do Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie. Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie utrzymał w mocy wszystkie decyzje zabezpieczające Naczelnika Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie. W związku z tym spółka złożyła na wszystkie utrzymane decyzje skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

25 stycznia 2012 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił decyzję zabezpieczającą Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie i decyzję Naczelnika Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie za maj 2010 ([III SA/Wa 1369/11](#)). W uzasadnieniu Sąd stwierdził między innymi, że:

„Należy podkreślić, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie stanowi podstawy do stwierdzenia, że Skarżąca posiada zaległości podatkowe, jak również, że zagrożone jest zaspokojenie potencjalnych należności podatkowych wynikających z innych postępowań prowadzonych przez organy podatkowe.”

13 marca 2012 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił decyzję zabezpieczającą Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie i decyzję Naczelnika Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie za 2006 ([III SA/Wa 1312/11](#)) i 2007 ([III SA/Wa 1311/11](#)). W uzasadnieniu wyroku III SA/Wa 1312/11 Sąd stwierdził między innymi, że:

„Sąd w świetle powyższych stwierdzeń uznaje, że w rozpoznawanej sprawie organy podatkowe obu instancji nie podjęły niezbędnych działań w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy, nie zebrały w sposób wystarczający materiału dowodowego.”

11 czerwca 2012 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił decyzję zabezpieczającą Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie za 2009 i 2010 rok ([III SA/Wa 2531/11](#)). W uzasadnieniu wyroku Sąd stwierdził między innymi:

„Brak oceny przesłanki istnienia uzasadnionej obawy, że zobowiązanie podatkowe nie zostanie wykonane w odniesieniu do sytuacji finansowej Skarżącej czyni zasadnym również zarzut naruszenia zasady prowadzenia postępowania podatkowego w sposób budzący zaufanie do organów podatkowych (art. 121 § 1 Ordynacji podatkowej).”

30 października 2012 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił decyzję zabezpieczającą Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie i decyzję Naczelnika Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie za grudzień 2009 ([III SA/Wa 66/12](#)). W uzasadnieniu Sąd stwierdził między innymi, że:

“Dokonując zabezpieczenia organ powinien także starannie rozważyć, czym - w kontekście panujących na rynku gospodarczym warunków - skutkować może pozbawienie podatnika możliwości dysponowania określonym majątkiem, zwykle do czasu zakończenia postępowania podatkowego. O ile podatnik jest podmiotem funkcjonującym w obrocie gospodarczym bez szczególnych zakłóceń, regulującym swoje zobowiązania, prawdopodobieństwo obawy o przyszłe wykonanie zobowiązania podatkowego powinno być analizowane także w kontekście możliwości przyszłego uregulowania ewentualnych zaległości podatkowych w ramach standardowego działania takiego podatnika.”

Pięć wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie uchylających decyzje zabezpieczające z przełomu 2010 i 2011 roku jednoznacznie wskazują, że zarówno Naczelnik Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie jak i Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie wydali decyzje z naruszeniem prawa (organy podatkowe nie złożyły skarg kasacyjnych do Naczelnego Sądu Administracyjnego).

21 czerwca 2013 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy w związku ze sporządzeniem protokołów kontroli podatkowych złożył wniosek o zabezpieczenie na majątku DROP S.A. „przewidywanych kwot zobowiązań podatkowych” z tytułu podatku VAT w łącznej wysokości 75 123 086 złotych. Wniosek Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy obejmował 3 strony.

4 lipca 2013 r. Naczelnik Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie na podstawie art. 33 § 1, art. 33 § 2 pkt 2 i 3, art. 33 § 3, art. 33 § 4 pkt 2 oraz 207 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa postanowił zabezpieczyć na majątku DROP S.A. 90 759 359,00 złotych na potencjalne zaległości podatkowe z tytułu podatku od towarów i usług za okres 02-12/2009 oraz 01-11/2010 r. wraz z odsetkami za zwłokę.

5 sierpnia 2013 r. Naczelnik Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie (w arkuszu odwoławczym) wnioskował do Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie o uchylenie wydanej 4 lipca 2013 r. decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia. W uzasadnieniu Naczelnik Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie stwierdził:

„Naczelnik tut. Urzędu, celem realizacji zasady zaufania do organów podatkowych przejawiającej się w obiektywnej trosce o zapewnienie wszystkim podmiotom konstytucyjnej gwarancji równości wobec prawa, wnosi jak w pkt 5.”

W pkt. 5 Naczelnik wnioskował do Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie o uchylenie decyzji.

29 listopada 2013 r. Naczelnik Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie złożył wniosek do Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy o informację na temat stanu postępowania kontrolnego w DROP S.A.

5 grudnia 2013 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy poinformował Naczelnika Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie, że w związku z niedochowaniem przez DROP S.A. należytej staranności potencjalne zaległości podatkowe DROP S.A. z tytułu VAT za lata 2009 – 2010 wynoszą 29 830 200,48 złotych.

7 stycznia 2014 roku Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie postanowił utrzymać decyzję zabezpieczającą Naczelnika Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie z 4 lipca 2013 r. na 90,7 mln złotych, pomimo wniosku Naczelnika Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie o uchylenie decyzji.

10 stycznia 2014 r. Naczelnik Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie złożył wniosek do banku Pekao S.A. o zabezpieczeniu na wszystkich rachunkach prowadzonych na rzecz DROP S.A. 90,7 mln złotych mimo posiadanej wiedzy, że potencjalne zaległości DROP S.A. z tytułu VAT zgodnie z informacją Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy z 5 grudnia wynoszą poniżej 30 mln złotych.

11 marca 2014 r. Spółka otrzymała decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie, mocą której organ umorzył wznowione postępowanie w przedmiocie zabezpieczenia na majątku DROP S.A. przybliżonej kwoty zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za okres od lutego 2009 r. do listopada 2010 r., wraz z należnymi odsetkami, w łącznej wysokości 90.759.359,00 złotych, z uwagi na wygaśnięcie z mocy prawa (wydanie decyzji 20 stycznia 2014 r. przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy) decyzji zabezpieczeniowej Naczelnika Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie z dnia 4 lipca 2013 r. (komunikat bieżący 29/2013).

17 marca 2014 r. Naczelnik II Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie działając na podstawie art. 42 § 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r., poz. 749 ze zm.) w celu zabezpieczenia potencjalnych zobowiązań wobec budżetu państwa z tytułu podatku od towarów i usług wynikających z decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy z dnia 20 stycznia 2014 r. ustanowił zastawy skarbowe na udziałach DROP Finance Sp. z o.o. oraz DROP Sp. z o.o. Zastaw skarbowy wygasa lub podlega wykreśleniu z Rejestru Zastawów Skarbowych w przypadku zaistnienia przesłanek określonych w art. 42 § 5 i art. 42a ustawy Ordynacja podatkowa.

Instrukcja Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy dotycząca kontroli podatników zajmujących się obrotem złomem

Pod koniec 2009 roku prawdopodobnie pracownicy Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy bez wiedzy i danych statystycznych o branży recyklingu przygotowali dokument „Program kontroli koordynowanej. Kontrola podatników dokonujących obrotu złomem. Warszawa/Bydgoszcz styczeń 2010” („Instrukcja”). W styczniu 2010 roku (data na Instrukcji: 08.01.2010) dokument został zatwierdzony przez Zastępcę Dyrektora Departamentu Kontroli Skarbowej w Ministerstwie Finansów (treść instrukcji – komunikat bieżący [19/2013](#)). Instrukcja rozesłana została do 16 urzędów kontroli skarbowej w Polsce. Koordynatorem realizacji kontroli zgodnie z Instrukcją został Naczelnik Wydziału Kontroli Podatkowej w Urzędzie Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy.

Na stronie 21 Instrukcji w założeniach organizacyjnych między innymi wskazano:

„W kontroli uczestniczy 16 urzędów kontroli skarbowej, przy czym punktem wyjścia są urzędy kontroli skarbowej właściwe dla siedzib beneficjentów wskazanych na str. 9 i 10 niniejszego programu, tj.:

Urząd Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy,

Urząd Kontroli Skarbowej w Katowicach,

Urząd Kontroli Skarbowej w Krakowie,

Urząd Kontroli Skarbowej w Poznaniu,

Urząd Kontroli Skarbowej w Warszawie (realizuje Urząd Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy).”

Na przełomie 2009 i 2010 roku autorzy Instrukcji wskazali, że DROP S.A. będzie kontrolowany przez Urząd Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy. Kontrolę w DROP S.A. Urząd Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy wszczął dopiero 12 stycznia 2011 roku (rok po podpisaniu Instrukcji w Ministerstwie Finansów).

Instrukcja zawierała zasady gromadzenia materiału dowodowego, które powinny budzić obawy każdego obywatela państwa demokratycznego:

„Trzeba wziąć pod uwagę, iż tylko wielokrotne przesłuchania tych samych osób, zadawanie szczegółowych i w istocie tych samych, choć odmiennie sformułowanych pytań oraz przesłuchania różnych osób mogą doprowadzić do ujawnienia prawdy lub znalezienia podstaw do zweryfikowania wiarygodności świadka.

Gromadzenie kompletnego materiału dowodowego. Każdy kolejny dowód potwierdzający stanowisko kontrolujących jest zawsze pożądany i należy go przeprowadzić.”

W podsumowaniu jednej z opinii prawnych dotyczącej zgodności z prawem dokumentu Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy autorzy opinii stwierdzili:

„Stworzony przez Urząd Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy Program kontroli koordynowanej stanowi jaskrawy przykład rażących naruszeń elementarnych zasad obowiązujących w polskim systemie prawa podatkowego. W samych założeniach Programu organ nie ukrywa negatywnego stosunku do podmiotów trudniących się obrotem złomem, a także nie pozostawia wątpliwości co do braku jakiegokolwiek obiektywizmu w niniejszej sprawie. Biorąc pod uwagę fakt, że przedmiotowy dokument będzie miał bezpośredni wpływ na prowadzone postępowania kontrolne, albowiem w samym tytule oraz założeniach zawiera stwierdzenie, iż ma stać się modelowym podręcznikiem kontroli podatników dokonujących obrotu złomem, można z dużym prawdopodobieństwem stwierdzić, że zawarte w nim naruszenia obowiązujących przepisów prawa zostaną transponowane do prowadzonych na jego podstawie postępowań kontrolnych.

W demokratycznym państwie prawa wydaje się nieprawdopodobne, aby organ kontroli skarbowej przeprowadzał kontrolę na podstawie dokumentu, zawierającego a priori przyjęty wynik kontroli, oczywiście negatywny dla podatnika. Program kontroli skarbowej powinien zawierać ogólne wytyczne, dotyczące prowadzonych postępowań, jednak niewyobrażalnym jest, by zawierał gotowe tezy i rozstrzygnięcia, pod których kątem prowadzone ma być postępowanie. Prowadzi to nie tylko do naruszenia obowiązujących na gruncie polskiego prawa podatkowego zasad postępowania, ale podważa istnienie demokratycznego porządku prawa.”

Kontrole podatkowe realizowane przez Urząd Kontroli Skarbowej w Warszawie i Urząd Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy w DROP S.A. prowadzone były zgodnie z wyżej wymienioną Instrukcją. Pracownicy Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy przeprowadzali tylko dowody potwierdzające tezę, że pracownicy Spółki nie dochowali należytej staranności w kontaktach z dostawcami. Prawie wszystkie wnioski Spółki o przeprowadzenie dowodów były odrzucane, w szczególności wnioski dotyczące ustalenia standardów działalności branży recyklingu metali nieżelaznych w 2009 i 2010 r. Urząd Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy mógł stworzyć taki standard, ponieważ kontrolował kilka innych dużych podmiotów z branży recyklingu metali nieżelaznych.

Powyższą tezę potwierdza dokument Departamentu Kontroli Skarbowej Ministerstwa Finansów „Zadania urzędów kontroli skarbowej na rok 2011”. Na stronie 14 powyższego dokumentu znalazło się następujące zalecenie dla pracowników kontroli skarbowej:

„Do kontroli należy typować podmioty działające nie dłużej niż kilka miesięcy, aby na wczesnym etapie przestępczej działalności wyeliminować źródło fikcyjnych faktur, uniemożliwić kontynuowanie procedury i zebrać materiał dowodowy pozwalający na zakwestionowanie transakcji u beneficjentów nieuprawnionych korzyści. Przed wszczęciem kontroli, wskazana jest współpraca z urzędami skarbowymi, które w toku czynności sprawdzających mogą uzyskać rejestry sprzedaży i zakupów, których analiza pozwoli na potwierdzenie zasadności uruchomienia kontroli, a także może dostarczyć wystarczających przesłanek dla przeprowadzenia działań w trybie przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa i uzyskania zgody prokuratora na przeszukania. Należy liczyć się z tym, że kontrole te nie przyniosą bezpośredniego skutku finansowego, w postaci wpłaty (bark majątku), jednakże zebrane dowody winny posłużyć do zakwestionowania transakcji u beneficjentów, u których już istnieje możliwość ściągnięcia należności.”

Z przytoczonego fragmentu dokumentu jednoznacznie wynika, że działania pracowników kontroli skarbowej miały się skupiać na zakwestionowaniu dostaw (odliczenia podatku VAT) u podatnika posiadającego środki finansowe. Zgromadzona dokumentacja podczas kontroli w DROP S.A. nie pozostawia wątpliwości, że zalecenie Departamentu Kontroli Skarbowej w Ministerstwie Finansów było ściśle przestrzegane z pogwałceniem podstawowych praw zawartych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – ordynacja podatkowa takich jak:

Art. 120.

Organy podatkowe działają na podstawie przepisów prawa.

Art. 121. § 1.

Postępowanie podatkowe powinno być prowadzone w sposób budzący zaufanie do organów podatkowych.

Art. 122.

W toku postępowania organy podatkowe podejmują wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy w postępowaniu podatkowym.

W przypadku kontroli w DROP S.A. urzędy kontroli skarbowej podejmowały tylko takie działania, które służyły wydaniu niekorzystnych decyzji dla Spółki. Organy podatkowe odrzuciły wszystkie wnioski dowodowe, które miały służyć dokładnemu wyjaśnieniu stanu faktycznego (przykład: organy podatkowe odrzuciły wszystkie wnioski o przesłuchanie lub dołączenie przesłuchań z innych kontroli pracowników innych podmiotów do których również dostarczali kwestionowani w DROP S.A. kontrahenci).

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 22 października 2015 r. w sprawie C-277/14

W dniu 22 października 2015 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej („TSUE”) wydał wyrok w sprawie [C-277/14 w postępowaniu PPUH Stehcemp sp.j. Florian Stefanek, Janina Stefanek, Jarosław Stefanek](#) przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Łodzi. Według opublikowanego wyroku:

„17 W 2004 r. PPUH Stehcemp przeprowadziła szereg transakcji nabycia oleju napędowego, który wykorzystywała w ramach swojej działalności gospodarczej. Faktury dotyczące nabycia paliwa zostały wystawione przez Finnet sp. z o.o. (zwaną dalej „Finnetem”). PPUH Stehcemp dokonała odliczenia naliczonego podatku VAT z tytułu nabycia paliwa.

18 W wyniku kontroli podatkowej decyzją z dnia 5 kwietnia 2012 r. organ podatkowy odmówił jej prawa do odliczenia tego podatku VAT na tej podstawie, że faktury dotyczące nabycia paliwa zostały wystawione przez podmiot nieistniejący.

19 Decyzją z dnia 29 maja 2012 r. Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi utrzymał powyższą decyzję w mocy na tej podstawie, że w świetle kryteriów określonych w rozporządzeniu z dnia 27 kwietnia 2004 r. należało uznać Finnet za podmiot nieistniejący, który nie mógł dokonać dostaw towarów. Ustalenie dotyczące nieistnienia spółki Finnet zostało oparte na szeregu okoliczności, w szczególności na fakcie, że nie była ona zarejestrowana do celów podatku VAT, nie składała deklaracji podatkowych i nie płaciła podatków. Ponadto spółka ta nie ogłaszała rocznych sprawozdań finansowych i nie posiadała koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Nieruchomość wskazana w rejestrze handlowym jako siedziba spółki była zdewastowana w stopniu uniemożliwiającym prowadzenie tam jakiegokolwiek działalności gospodarczej. Wreszcie wszelkie próby skontaktowania się ze spółką Finnet bądź osobą wpisaną do rejestru jako jej prezes okazały się bezskuteczne.

20 PPUH Stehcemp wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Łodzi z dnia 29 maja 2012 r. Skarga ta została oddalona na tej podstawie, że spółka Finnet była podmiotem nieistniejącym w momencie dokonywania transakcji

będących przedmiotem postępowania głównego, a PPUH Stehcemp nie wykazała dochowania należytej staranności, bowiem nie upewniła się, czy transakcje te nie wiążą się z popełnieniem przestępstwa.

21 PPUH Stehcemp wniosła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w której postawiła zarzut naruszenia art. 86 ust. 1 i art. 86 ust. 2 pkt 1 lit. a) ustawy o VAT w związku z art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy.”

Z powyższego wynika, że właściwy dla PPUH Stehcemp Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z 23 października 2012 r. odrzucił skargę (I SA/Łd 910/12). Naczelny Sąd Administracyjny rozpatrujący skargę kasacyjną PPUH Stehcemp 6 marca 2014 r. wystąpił do TSUE z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

1) Czy art. 2 pkt 1, art. 4 ust. 1 i 2, art. 5 ust. 1 oraz art. 10 ust. 1 i 2 Szóstej Dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (1) (dalej: Szósta dyrektywa) należy interpretować w ten sposób, że czynność, dokonywana w okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym, w której ani podatnik, ani organy podatkowe nie są w stanie ustalić tożsamości rzeczywistego dostawcy towaru, jest dostawą towarów?

2) W razie pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy art. 17 ust. 2 lit. a), art. 18 ust. 1 lit. a) oraz art. 22 ust. 3 Szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, na których podstawie, w okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym, podatek nie może być odliczony przez podatnika z uwagi na to, że faktura została wystawiona przez podmiot, który nie był rzeczywistym dostawcą towaru i nie ma możliwości ustalenia tożsamości rzeczywistego dostawcy towaru oraz zobowiązania go do zapłaty podatku, bądź określenia osoby zobowiązanej za wystawienie faktury na podstawie art. 21 ust. 1 lit. c) Szóstej dyrektywy?

TSUE w wydanym w dniu 22 października 2015 r. wyroku stwierdził między innymi, co następuje:

„49 Natomiast jeżeli określone w szóstej dyrektywie materialne i formalne przesłanki powstania prawa do odliczenia zostały spełnione, niezgodne z zasadami funkcjonowania prawa do odliczenia przewidzianymi przez tę dyrektywę jest sankcjonowanie odmową możliwości skorzystania z tego prawa podatnika, który nie wiedział i nie mógł wiedzieć, że w ramach danej transakcji dostawca dopuścił się przestępstwa lub że inna transakcja wchodząca w skład łańcucha dostaw, wcześniejsza lub późniejsza w stosunku do tej, której dokonał ów podatnik, została zrealizowana z naruszeniem przepisów o podatku VAT (zob. podobnie wyroki: Optigen i in., C-354/03, C-355/03 i C-484/03, EU:C:2006:16, pkt 51, 52, 55; Kittel i Recolta Recycling, C-439/04 i C-440/04, EU:C:2006:446, pkt 44–46, 60; a także Mahagében i Dávid, C-80/11 i C-142/11, EU:C:2012:373, pkt 44, 45, 47).

50 Właściwe organy podatkowe, które stwierdziły przestępstwa lub nieprawidłowości, jakich dopuścił się wystawca faktury, są zobowiązane wykazać, w świetle obiektywnych przesłanek i bez wymagania od odbiorcy faktury, aby dokonał ustaleń, do których nie jest on zobowiązany, że ów odbiorca wiedział lub powinien był wiedzieć, iż transakcja mająca stanowić podstawę prawa do odliczenia wiązała się z przestępstwem w zakresie podatku VAT, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego (zob. podobnie wyroki: Bonik, C-285/11, EU:C:2012:774, pkt 45; ŁWK – 56, C-643/11, EU:C:2013:55, pkt 64).

51 Określenie działań, jakich w konkretnym wypadku można w sposób uzasadniony oczekiwać od podatnika, który zamierza skorzystać z prawa do odliczenia podatku VAT, w celu upewnienia się, że dokonywane przez niego transakcje nie wiążą się z popełnieniem przestępstwa przez podmiot działający na wcześniejszym etapie obrotu, zależy przede wszystkim od okoliczności

rozpatrywanej sprawy (zob. wyrok Mahagében i Dávid, C-80/11 i C-142/11, EU:C:2012:373, pkt 59; a także postanowienie Jagiełło, C-33/13, EU:C:2014:184, pkt 37).

52 Nawet jeśli taki podatnik, gdy posiada informacje pozwalające podejrzewać istnienie nieprawidłowości lub przestępstwa, może być zobowiązany do uzyskania informacji o podmiocie, od którego zamierza nabyć towary lub usługi, aby upewnić się co do jego wiarygodności, to jednak organy podatkowe nie mogą w sposób generalny wymagać, żeby podatnik ten badał, czy wystawca faktury za towary lub usługi, których odliczenie ma dotyczyć, dysponuje danymi towarami i jest w stanie je dostarczyć oraz czy wywiązuje się z obowiązku złożenia deklaracji i zapłaty podatku VAT, w celu upewnienia się, że podmioty działające na wcześniejszych etapach obrotu nie dopuszczają się nieprawidłowości lub przestępstwa, albo żeby podatnik ten posiadał potwierdzające to dokumenty (zob. podobnie wyroki: Mahagében i Dávid, C-80/11 i C-142/11, EU:C:2012:373, pkt 60, 61; Stroj trans, C-642/11, EU:C:2013:54, pkt 49; a także postanowienie Jagiełło, C-33/13, EU:C:2014:184, pkt 38, 39).

53 W świetle powyższych rozważań na przedstawione pytania należy odpowiedzieć, iż przepisy szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, takim jak w postępowaniu głównym, które odmawiają podatnikowi prawa do odliczenia podatku VAT należnego lub zapłaconego od dostarczonych mu towarów z uwagi na to, iż faktura została wystawiona przez podmiot, który w świetle kryteriów przewidzianych przez te przepisy należy uważać za podmiot nieistniejący i nie ma możliwości ustalenia tożsamości rzeczywistego dostawcy towarów, chyba że zostanie wykazane, w świetle obiektywnych przesłanek i bez wymagania od podatnika ustaleń, do których nie jest on zobowiązany, że ów podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć, iż rzeczona dostawa wiązała się z przestępstwem w zakresie podatku VAT, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.”

TSUE w powyższym wyroku nie pozostawił wątpliwości, że podatnik ma prawo do odliczenia zapłaconego podatku VAT od faktury dostawcy, bez względu na fakt, czy towar w rzeczywistości był własnością wystawcy faktury, czy innego podmiotu, który posłużył się wystawcą faktury jako dostawcy towaru w celu dokonania oszustwa podatkowego.

W decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie z dnia 3 czerwca 2014 r. dotyczącej rozliczeń podatku VAT za 2005 r. w uzasadnieniu stwierdzono:

„W związku z posiadanymi dowodami, z których wynika, że złom wyszczególniony na fakturach wystawionych przez tą firmę nie został przez nią sprzedany, należy stwierdzić, że Spółka nie miała również prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o podatek naliczony wynikający z tych faktur. Taka jest również linia orzecznictwa sądów administracyjnych. Fakt wystawienia faktury przez podmiot, który nie dysponuje uprawnieniem do przeniesienia własności towaru na nabywcę, a jedynie firmuje przekazanie towaru nabywcy z niewiadomego źródła, nie skutkuje u jej wystawcy obowiązkiem podatkowym w tym podatku, a tym samym nie daje odbiorcy tej faktury prawa do odliczenia podatku w niej wykazanego (por. wyrok WSA I SA/Go 732/10). Jedynie faktury odzwierciedlające rzeczywiste nabycie towarów i usług od podmiotów wskazanych w tych fakturach jako ich sprzedawcy mogą stanowić podstawę do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony określony w tych fakturach.”

W decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie z dnia 21 stycznia 2015 r. dotyczącej rozliczeń podatku VAT za 2006 r. w uzasadnieniu stwierdzono:

„W związku z posiadanymi dowodami, z których wynika, że złom wyszczególniony na fakturach wystawionych przez ww. podmioty gospodarcze nie został przez te firmy sprzedany, należy stwierdzić, że Spółka nie miała również prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o podatek naliczony wynikający z tych faktur.”

W decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie z dnia 26 lutego 2015 r. dotyczącej rozliczeń podatku VAT za 2007 r. w uzasadnieniu stwierdzono:

„W związku z posiadanymi dowodami, z których wynika, że złom wyszczególniony na fakturach wystawionych przez ww. podmioty gospodarcze nie został przez te firmy sprzedany, należy stwierdzić, że Spółka nie miała również prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o podatek naliczony wynikający z tych faktur.”

W decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy z dnia 20 stycznia 2014 r. dotyczącej rozliczeń podatku VAT za 2009 - 2019 r. w uzasadnieniu stwierdzono:

„Zatem podstawę do dokonania odliczenia podatku naliczonego może stanowić wyłącznie faktura odzwierciedlająca faktyczne zdarzenie gospodarcze w aspekcie podmiotowym, przedmiotowym oraz ilościowym. Oznacza to, iż faktura musi potwierdzać, że w rzeczywistości doszło do dostawy towarów lub świadczenia usług pomiędzy konkretnymi podmiotami, w zakresie ściśle określonego towaru lub usługi oraz w zakresie ilości danego towaru lub usługi. (por. wyrok NSA z dnia 21 lutego 2013 r., sygn.. akt I FSK 212/12).”

Wszystkie wydane decyzje dla DROP S.A. przez organy podatkowe dotyczące podatku VAT są sprzeczne z wykładnią prawa wspólnotowego w zakresie podatku VAT dokonaną w dniu 22 października 2015 r. przez TSUE.

W uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 maja 2015 r. (III SA/Wa 2937/14) dotyczącego skargi Spółki na decyzję za czerwiec 2010 r. między innymi stwierdzono, że:

„Odnosząc te ogólne uwagi do zarzutów zawartych w skardze, stwierdzić należy, że dowody zebrane przez organ kontroli skarbowej pozwoliły w sposób jednoznaczny na stwierdzenie, że faktury wystawione przez 15 kwestionowanych kontrahentów Spółki nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji. Rację należy przyznać organowi, który wskazał, że skoro stwierdzono, iż ww. podmioty wystawiały fikcyjne faktury to już z tego względu faktury te nie mogą stanowić podstawy do odliczeń na podstawie art. 86 ust. 1 i art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a ustawy o VAT. Uzasadnione zatem było stwierdzenie, że Spółce nie przysługuje prawo do odliczeń z zakwestionowanych faktur. Takie prawo nie przysługuje, jeżeli transakcje, z których wynika to prawo, stanowią nadużycie. Zatem w sposób uprawniony organ uznał, że skoro dowiedziono, iż faktury wystawione przez ww. 15 kontrahentów Spółki nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji, Skarżąca nie ma prawa do odliczenia podatku naliczonego od należnego.”

Łączna wartość zobowiązań podatkowych określona w decyzjach urzędów kontroli skarbowej na dzień sporządzenia sprawozdania wynosi 38 613,4 tys. zł. (kwota główna bez odsetek).

Postępowanie prowadzone przez Komisję Nadzoru Finansowego

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2018 r. Komisja Nadzoru Finansowego wszczęła wobec DROP S.A. postępowanie administracyjne w związku z rzekomym niewykonaniem przez Spółkę obowiązków informacyjnych w zakresie nieprzekazania do publicznej wiadomości informacji poufnej dot. zawieszenia wykonywania działalności przez spółkę zależną DROP sp. z o.o. Spółka złożyła wyjaśnienia w w/w zakresie. W szczególności w ocenie Spółki, wobec okoliczności towarzyszących działalności Grupy kapitałowej DROP - informacja o zawieszeniu działalności przez spółkę zależną od DROP S.A. nie spełniała wymogów definicji informacji poufnej zawartej w art. 7 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. oraz pozostawała i pozostaje bez wpływu na wycenę akcji Spółki. Pomimo wyjaśnień, w dniu 18 grudnia 2018 r. KNF wydała decyzję o wymierzeniu Spółce kary w wysokości 400 000 zł. Spółka nie zgodziła się z uzasadnieniem tego rozstrzygnięcia i w dniu 21 stycznia 2019 r. wspomagana przez Kancelarię złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. DROP nadal oczekuje na ponowne rozstrzygnięcie organu nadzoru finansowego.

Pozew przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie

DROP S.A. złożyła pozew do Sądu Okręgowego w Warszawie, XXV Wydział Cywilny przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie w kwocie 49.445.000 zł - za szkody poniesione przez oraz utracone korzyści - DROP S.A., w związku z bezprawnymi działaniami urzędników jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa, tj. Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie (obecnie Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie) oraz Naczelnika Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie), tj. wydaniem i utrzymaniem w mocy pięciu decyzji zabezpieczeniowych uchylonych następnie pięcioma prawomocnymi wyrokami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie odpowiednio: z dnia 25 stycznia 2012 r. (sygn. akt III SA/Wa 1369/11); z dnia 13 marca 2012 r. (sygn. akt III SA/Wa 1312/11); z dnia 13 marca 2012 r. (sygn. akt III SA/Wa 1311/11); z dnia 30 października 2012 r. (sygn. akt III SA/Wa 66/12); z dnia 11 czerwca 2012 r. (sygn. akt III SA/Wa 2531/11), które to decyzje zostały uznane za bezprawne i doprowadziły do spadku wartości przedsiębiorstwa DROP S.A., w tym przede wszystkim spadku wartości firmy (marki) „DROP”, oraz które to doprowadziły do drastycznego spadku przychodów Spółki, ograniczenia przez Spółkę działalności, utraty kontrahentów, źródeł finansowania oraz rynków zbytu, wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 16 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty. Pozew w przedmiotowej sprawie złożony został w dniu 12 kwietnia 2018 r.

Informacje o zawarciu przez emitenta lub jednostkę od niego zależną jednej lub wielu transakcji z podmiotami powiązanymi, jeżeli pojedynczo lub łącznie są one istotne i zostały zawarte na innych warunkach niż rynkowe

W I półroczu 2019 r. DROP S.A. (oraz spółki zależne) nie zawarła istotnych transakcji z podmiotami powiązanymi na innych warunkach niż rynkowe.

Informacje o udzieleniu przez emitenta lub przez jednostkę od niego zależną poręczeń kredytu lub pożyczki - łącznie jednemu podmiotowi lub jednostce zależnej od tego podmiotu, jeżeli łączna wartość istniejących poręczeń lub gwarancji stanowi równowartość co najmniej 10% kapitałów własnych emitenta

W I półroczu 2019 r. Spółka lub podmioty od niej zależne nie udzieliły gwarancji lub poręczeń, które w sumie stanowiłyby 10% kapitałów własnych emitenta.

Inne informacje, które zdaniem emitenta są istotne dla oceny jego sytuacji kadrowej, majątkowej, finansowej, wyniku finansowego i ich zmian, oraz informacje, które są istotne dla oceny możliwości zobowiązań przez emitenta

W dniu 12 kwietnia 2019 r. DROP S.A. złożyła wniosek do sądu o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku Spółki. W dniu 30 lipca 2019 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy, XIX Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych w związku z wnioskiem Spółki o ogłoszenie upadłości, ustanowił tymczasowego nadzorcę sądowego w celu zabezpieczenia majątku.

Naczelnik Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie wydał postanowienie o umorzeniu postępowań egzekucyjnych prowadzonych wobec majątku Spółki w łącznej kwocie należności głównej na dzień umorzenia postępowania 26 091 143,10 złotych, wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. W postanowieniu Naczelnik Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie zastrzegł, iż umorzenie postępowania egzekucyjnego nie zamyka ostatecznie wierzycielowi (Naczelnikowi Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie) możliwości dochodzenia należności, gdy zostanie ujawniony majątek lub źródła dochodu Spółki przewyższające kwotę wydatków egzekucyjnych.

W I półroczu 2019 r. nie nastąpiły oprócz opisanych powyżej istotne wydarzenia w działalności Grupy Kapitałowej DROP S.A.

Czynniki, które w ocenie emitenta będą miały wpływ na osiągnięte przez niego wyniki w perspektywie co najmniej kolejnego półrocza

W dniu 12 kwietnia 2019 r. DROP S.A. złożyła wniosek do sądu o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku Spółki. W dniu 30 lipca 2019 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy, XIX Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych w związku z wnioskiem Spółki o ogłoszenie upadłości, ustanowił tymczasowego nadzorcę sądowego w celu zabezpieczenia majątku.

Podstawowe zagrożenia i ryzyka związane z pozostałymi miesiącami roku obrotowego**Ryzyko związane z decyzjami administracyjnymi**

Spółki z Grupy Kapitałowej DROP narażone są na decyzje organów państwowych w zakresie odpowiednich podatków płaconych przez spółki na rzecz państwa. W DROP S.A. od 2008 r. trwały kontrole Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie związane z rozliczeniami podatku VAT za lata 2005-2007. W 2014 i 2015 r. wydane zostały decyzje wymiarowe przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie. W styczniu 2011 roku Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy wszczął kontrolę w DROP S.A. za okres od stycznia 2009 r. do listopada 2010 r. 20 stycznia 2014 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy wydał decyzję, w której zakwestionował odliczenie przez DROP S.A. prawie 30 mln złotych podatku od towarów i usług za miesiące od stycznia 2009 r. do listopada 2010 r.

Oświadczenie Zarządu w sprawie rzetelności sporządzenia sprawozdania finansowego

Według najlepszej wiedzy Zarządu półroczne skrócone skonsolidowane sprawozdanie finansowe i dane porównywalne sporządzone zostały zgodnie z obowiązującymi zasadami rachunkowości, odzwierciedlają w sposób prawdziwy, rzetelny i jasny sytuację majątkową i finansową Grupy Kapitałowej DROP oraz jej wynik finansowy. Półroczne sprawozdanie z działalności Grupy Kapitałowej DROP zawiera prawdziwy obraz rozwoju i osiągnięć oraz sytuacji Grupy Kapitałowej DROP, w tym opis podstawowych ryzyk i zagrożeń.

Oświadczenie Zarządu DROP S.A. w sprawie podmiotu uprawnionego do badań sprawozdań finansowych

Podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych, dokonujący przeglądu półrocznego skróconego sprawozdania finansowego, został wybrany zgodnie z przepisami prawa. Wybrany podmiot oraz biegli rewidenci, dokonujący tego przeglądu, spełniali warunki do wydania bezstronnego i niezależnego raportu z przeglądu o badanym półrocznym skróconym sprawozdaniu finansowym, zgodnie z obowiązującymi przepisami i standardami zawodowymi.

Podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych, dokonujący przeglądu półrocznego skróconego skonsolidowanego sprawozdania finansowego, został wybrany zgodnie z przepisami prawa. Wybrany podmiot oraz biegli rewidenci, dokonujący tego przeglądu, spełniali warunki do wydania bezstronnego i niezależnego raportu z przeglądu o badanym półrocznym skróconym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym, zgodnie z obowiązującymi przepisami i standardami zawodowymi.

Stanowisko Zarządu DROP S.A. odnoszące się do odmowy wydania przez podmiot uprawniony do badań sprawozdań finansowych raportu z przeglądu skróconego śródrocznego jednostkowego sprawozdania finansowego za I półrocze 2019 r.

Podmiot uprawniony do przeglądu skróconego śródrocznego jednostkowego sprawozdania finansowego za I półrocze 2019 r. DROP S.A. odmówił wyrażenia wniosku z przeglądu skróconego śródrocznego jednostkowego sprawozdania finansowego za I półrocze 2019 r. ze względu na niepewność związaną z brakiem kontynuacji działalności. W dniu 12 kwietnia 2019 r. DROP S.A. złożyła wniosek do sądu o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku Spółki. W dniu 30 lipca 2019 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy, XIX Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych w związku z wnioskiem Spółki o ogłoszenie upadłości, ustanowił tymczasowego nadzorcę

sądowego w celu zabezpieczenia majątku. Spółka w związku z trudnym do określenia czasem na rozpatrzenie wniosku o upadłość oraz związanymi z tym przyszłymi działaniami, nie była w stanie oszacować kosztów związanych z likwidacją majątku DROP S.A.

Stanowisko Zarządu DROP S.A. odnoszące się do odmowy wydania przez podmiot uprawniony do badań sprawozdań finansowych raportu z przeglądu skróconego śródrocznego skonsolidowanego sprawozdania finansowego z zastrzeżeniem za I półrocze 2019 r.

Podmiot uprawniony do przeglądu skróconego śródrocznego skonsolidowanego sprawozdania finansowego za I półrocze 2019 r. DROP S.A. odmówił wyrażenia wniosku z przeglądu skróconego śródrocznego skonsolidowanego sprawozdania finansowego za I półrocze 2019 r. ze względu na niepewność związaną z brakiem kontynuacji działalności. W dniu 12 kwietnia 2019 r. DROP S.A. złożyła wniosek do sądu o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku Spółki. W dniu 30 lipca 2019 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy, XIX Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych w związku z wnioskiem Spółki o ogłoszenie upadłości, ustanowił tymczasowego nadzorcę sądowego w celu zabezpieczenia majątku. Spółka w związku z trudnym do określenia czasem na rozpatrzenie wniosku o upadłość oraz związanymi z tym przyszłymi działaniami, nie była w stanie oszacować kosztów związanych z likwidacją majątku Grupy Kapitałowej DROP.

Opinia Rady Nadzorczej DROP S.A. odnosząca się do odmowy wydania przez podmiot uprawniony do badań sprawozdań finansowych raportu z przeglądu skróconego śródrocznego jednostkowego sprawozdania finansowego za I półrocze 2019 r. (przyjęta przez Radę Nadzorczą 20 września 2019 r.)

Wybrany przez Radę Nadzorczą DROP S.A. niezależny biegły rewident (Grupa Gumułka-Audyt Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Sp. k.) w sporządzonym „Raporcie niezależnego biegłego rewidenta z przeglądu skróconego śródrocznego sprawozdania finansowego sporządzonego za okres od 01.01.2019 r. do 30.06.2019 r. odmówił wyrażenia wniosku z przeglądu ze względu na niepewność w związku z brakiem kontynuacji działalności. W dniu 12 kwietnia 2019 r. DROP S.A. złożyła wniosek do sądu o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku Spółki. Zarząd DROP S.A. nie utworzył rezerw na potencjalne koszty likwidacji majątku Spółki, ponieważ nie był w stanie tychże kosztów oszacować, ze względu na okres i sposób ich likwidacji.

Opinia Rady Nadzorczej DROP S.A. odnosząca się do odmowy wydania przez podmiot uprawniony do badań sprawozdań finansowych raportu z przeglądu skróconego śródrocznego skonsolidowanego sprawozdania

Wybrany przez Radę Nadzorczą DROP S.A. niezależny biegły rewident (Grupa Gumułka-Audyt Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Sp. k.) w sporządzonym „Raporcie niezależnego biegłego rewidenta z przeglądu skróconego śródrocznego skonsolidowanego sprawozdania finansowego obejmującego okres od 01.01.2019 r. do 30.06.2019 r. odmówił wyrażenia wniosku z przeglądu ze względu na niepewność w związku z brakiem kontynuacji działalności. W dniu 12 kwietnia 2019 r. DROP S.A. złożyła wniosek do sądu o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku Spółki. Zarząd DROP S.A. nie utworzył rezerw na potencjalne koszty likwidacji majątku Spółki, ponieważ nie był w stanie tychże kosztów oszacować, ze względu na okres i sposób ich likwidacji.

Warszawa, 20 września 2019 r.

Podpis Prezesa Zarządu

Marek Suchowolec

Członek Rady Nadzorczej delegowany do pełnienia czynności Członka Zarządu